

Fredagen den 15 Maj 1908

En vädjan till konungen.

Af P. Em. Lithander.

Väckelseord mot inre faror.

Vid konungens mottagning förliden tisdag framförde ledamoten af riksdagens Första kammare P. Em. Lithander följande bön till H. M:t:

I landets alla delar, samt till och med inom riksdagen, pågår ett arbete för underminerande af den grund på hvilken det dyckliga och ärorika svenska folket endast kan känna sig stå fast och säkert. — Man vill med detta arbete, synes det, föra Sverige till förfall. Religion, öfverhet och lagar vördas och respekteras ej längre af dem, som, oafbrutet öppet och hemligt, arbeta på landets fördärf.

Ingen dag förgår utan att nya bevis lämnas på förföljelser och våldsgärningar mot medborgare, som intet värre gjort än att de vilja fritt arbeta, äfvensom därpå

att en tilltagande landsförrädisk agitation bedrifves mot rikets försvar, hvilken kan blifva ödesdiger. I denna hänsynslösa agitation användas, därtill inöfvade, förvildade ynglingar.

Upprörande bevis gifvas — sorgligt att klaga — äfven därpå att det samhällsvådliga undermineringsarbetet understundom främjas från håll där man hade rättighet att vänta samhällsbevarande tankar och handlingar på grund af uppfostran och samhällsställning, som borde medföra ansvars känsla.

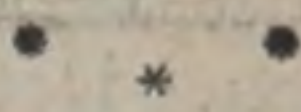
Som bevis på sådan medverkan i undermineringsarbetet må exempelvis nämnas det oerhörda förhållandet att hufvudstadens borgmästare hr Lindhagen icke skydde att deltaga i demonstrationståg under röda fanor med upproriska inskriptioner, som till exempel "Ned med tronen och altaret" m. m.

En lika sorglig iakttagelse har man länge kunnat göra med en annan statens ämbetsman — en professor i Lund — som bibringar den studerande ungdomen landsförrädiska läror, förakt för religionen och all samhällsordning.

Eders Majestät! Det svenska folket har städse gärna lyssnat till sin konungs ord och troget följt hans högsta vilja.

Endast Eders Majestät förmår att genom ett varningens ord samla sitt folk till besinning af och själfbevarelse mot den ofärd som står för dörren, därest icke samling sker af alla goda samhällsbevarande medborgare till ett enigt och verkamt arbete, med fosterlandets nutida och framtida väl till mål.

Min underdåniga bön är alltså att Eders Majestät nådigast behagade till sitt folk uttala detta behöfliga väckelseord.

Det steg, som den energiske riksdagsveteranen här tagit, då han utan räddhåga inför konungen uttalat, hvad flertalet samhällsbevarande medborgare här i landet tänka, men som många af olika hänsyn ej vilja öppet utsäga, har redan på radikalt håll framkallat sura miner. Finner man sig verkligen på det hållet solidarisk med det brottsliga förstörelsearbete, som åsyftar statens inre förfall? Det är mot dylikt "arbete" och ej mot något parti, petitionären vändt sig, och hans rättighet att som själfständig och rättsinnad medborgare i bönform påkalla konungens upmärksamhet för ett samhällsöndt torde ej kunna bestridas.